

כאן-היא

השבועון האוביל בכאר שבע והגב

מילון 1261 מ יום המילון י"ג באייר תשס"ב, 25.4.2002 המהיר: 5.50 ש"ח
מריסת השבוע: אמור, בניסת שבת: 18:57, יציאת שבת: 19:56

כוחו של רצון

פרופ' דן כספי, מרצה
לתקשורת ב"בן גוריון",
שנולד פגוע מוחין, כתב
ספר ילדים
אווי שמש

תופעה חדשה

תלמידים מבאר שבע
מתמכרים להימורים
שוקי בנאדו

סערה

באוניברסיטת

בן גוריון:

חשד לשוחד בבחירות
לראשות אגודת
הסטודנטים
חיה גולן

אשוחן העלומת

ה"י

"כל-בי" חושף השבוע תופעה חמורה של ריבוי מקרי התמכרות של תלמידים למשחקי הימורים. האם צוק העיתים הוא שמוביל אותם לנסות "לעשות" כסף קל?

ליאורה אוהיון מבאר שבע, נבחרה למלכת החן בתחרות מלכת היופי של החירשים, שהתקיימה השבוע בחיפה. הסיפור המלא בגליון זה. סיפורו המדהים של פרופ' דן כספי, מרצה

ל ת ק ש ו ר ת

באוניברסיטת בן

גוריון, שהתגבר

על מוגבלותו

ה פ י ז י ת ,

כפגוע מוחין

מלידה, ואף

כתב ספר

ילדים שיצא

בימים אלה

לאור. לקרוא

ולהתפעל.

עוד ב"כל-בי",

סיפור השוחד

השערורייתי של

הבחירות לתפקיד יו"ר אגודת הסטודנטים, וסיפור

המשך על הסקופ של "כל-בי", שחשף לפני

כחודש את מעילתו של מנהל החשבונות של עמותת

סל"ע, שלמה ונטורה. קריאה מהנה!

שתהיה לכם שבת נפלאה!

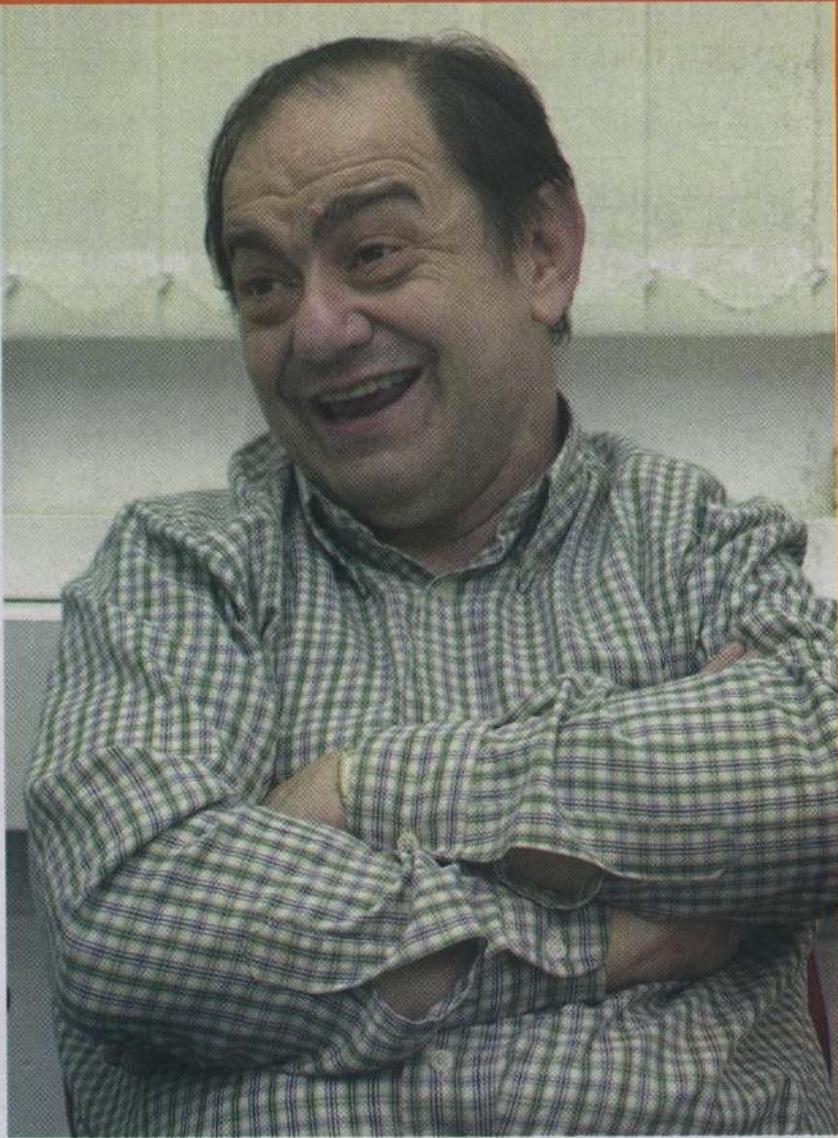
באהבה,

חיה גולן

אווי שמש

צילומים: נטלי כהן-קדוש

ל א קל לראיין פרופסור לתקשורת, שהוציא כמות נכבדה של ספרים מקצועיים העוסקים בתחום זה. קיים החשש, שמא תשאל את השאלה הלא נכונה, או אולי לא תעמוד בסטנדרטים המקובלים אצל מי שנחשב למומחה לקומוניקציה. כל החששות מתבדים ברגע שנתקלים בחיובו הקורן של פרופסור דן כספי, 56, אישיות אופטימית ויוצאת דופן בשטח האקדמיה. הוא פרופ' לתקשורת באוניברסיטה הפתוחה ובחוג החדש לתקשורת, שנפתח באוניברסיטת "בן גוריון", וגם חבר הוועד המנהל של רשות השידור. כמו כן, הוא גם אבא של ענבל, וזה גם שם ספרו האחרון, שיצא לא מכבר לאור. בספר "אבא של ענבל", המאיר, הכתוב והערך בצורה שובת עין, ניכרת השקעה רגשית רבה. דרך סיפוריה של ענבל, המנסה להבין מדוע לועגים הילדים לאביה, טמון המון חומר למחשבה בכל הקשור להתייחסות החברה כלפי השונה. פרופ' דן כספי נולד פגוע מוחין, עובדה הנעלמת מן העין כעבור שעה קלה של שיחה

כוחו של השונה

למרות שנולד פגוע מוחין, פרופ' דן כספי חוקר, כותב ומרצה בענייני תקשורת ■ לאחרונה הוא הוציא ספר, "אבא של ענבל" שמו, המתאר בצורה מרגשת ושובת לב את היחסים המורכבים, ולעיתים קרובות גם הטעונים, בין החברה לבין השונה ■ אגב, יש לו כמה מילים טובות לומר על התקשורת המקומית בנגב...

נוחו של השונה

"בשנת 1960, כשהגעתי לבאר-שבע, נושא העלייה היה די רדום" הוא משחזר, ומוסיף "למדתי במקיף א', שבעיני מזהה עד היום עם ד"ר פועה מנצ'ל. אני ונער נוסף שעלה ממרוקו היינו העולים החדשים היחידים בכיתה. היינו מצרך נדיר בבית הספר, וכמובן שזכינו ליחס מועדף. סגל המורים היה איכותי, והייתה גם רוח חלוצית"

שבעיני מזהה עד היום עם ד"ר פועה מנצ'ל. אני ונער נוסף שעלה ממרוקו היינו העולים החדשים היחידים בכיתה. היינו מצרך נדיר בבית הספר, וכמובן שזכינו ליחס מועדף. סגל המורים היה איכותי, והייתה גם רוח חלוצית."

עלית בגיל ההתבגרות, שהוא גיל בעייתי בפני עצמו, ועוד נאלצת להתמודד עם נכות. איך עשית זאת?

"אם נניח לרגע בצד את נושא הנכות שלי, עצם המעבר מארץ אחת לארץ אחרת בגיל ההתבגרות זו כבר טראומה לכשלעצמה. מדובר בחברה אחרת, תרבות אחרת ושפה אחרת. כך שקשיי קליטה בגיל בעייתי שכזה לא מוסיפים הרבה לבטחון העצמי שלך. הכי חשוב היה לי להשתלב כמה שיותר מהר וידיעת השפה הייתה אתגר ראשון במעלה. אני זוכר שבחצי השנה הראשונה הצליחו הורי לסדר אותי בבית חולים. הם שכנעו את המחלקה הסוציאלית

קולחת, מלאת הומור עם ראיית עולם מיוחדת במינה. מה גרם לך לכתוב ספר לילדים?

"למעשה הספר נכתב כבר לפני 16 שנים, כאשר אצל בתי, שהיתה בת שש, החלו להתעורר סימני שאלה לגבי השוני שלי מיתר האבות. אבות אחרים רצים, קופצים ונוהגים במכוניות, ואילו אבא שלה לא עושה את כל הדברים הללו. כשהבחנתי במצוקתה, החלטתי לכתוב לה סיפור ילדים שבאמצעותו תקבל את כל התשובות לכל מה שרצתה לדעת ולא העזה לשאול. הקראתי לה את הספר, ואחר-כך הנחתי אותו במגירה."

איך הגיבה בתך אחרי שהקראת לה את הספר? כדיעבר, למדתי לדעת שהיא היתה פחות מוטרדת ממני כי היא התרגלה לחלוקת העבודה במשפחה, אך אין ספק שהספר עזר לה להבין יותר. נכון להיום, בתי היתה שותפה מלאה להפקת הספר על כל שלביו. היא עברה על כל האיורים וההגהות ואני חושב שהיא לא פחות גאה ממני מהתוצאה הסופית."
מה ההבדל בין כתיבת ספרות מקצועית לבין כתיבת ספרות ילדים?

"בכתיבה מקצועית אתה כותב את הידע ואת העובדות. למרות שכתבתי לא מעט ספרים מקצועיים וגם פירסמתי מחקרים בנושאי התקשורת, הספר של ענבל גרם לי לחוות חוויה בלתי נשכחת. אני כבר לא מדבר על האופן בו עליך להיכנס לראש של ילד בן שש, שזה אתגר שמחזיר אותך לתקופת הילדות שלך, אלא גם על הערך המוסף שבפרסום הספר. פתאום נהייתי סלברטי אצל הילדים. מזמינים אותי להרצות בפניהם בכתבי הספר. נחשפתי לאוכלוסיה מקסימה, כשהרצתי בפני חוג ספרותי של כיתות א'-ד'. תענוג של ממש היה לי לשמוע את השאלות שלהם."

פרופ' כספי נולד ברומניה, ובגיל 14 עלה עם הוריו ארצה הישר למעברת חצרים. "בשנת 1960, כשהגעתי לבאר-שבע, נושא העלייה היה די רדום" הוא משחזר, ומוסיף "למדתי במקיף א',

איך אתה מסביר את זה?
 "אני סבור שהסיבה נעוצה באותנטיות. יש למקומנים חסרונות וליקויים, ואולי אין להם סטנדרטים גבוהים בשל מחסור במשאבים, אולם הם הצליחו להכות שורשים חזקים. למעשה העיתונות הפרטית פה בלמה את חדירת העיתונות הארצית. אם לנסח זאת יפה יותר, הרי שבמקרה הנ"ל העיתונות הארצית נכשלה, כי היא לא הצליחה לחסל את העיתונות המקומית בכאר-שבע".

ומה לדעתך ההסבר לכך?
 "לעיתונות המקומית תרומה רבה ומכרעת לתחושת האינטימיות של המקום. יש פה מה שנקרא חמימות פרוכנציאלית, ואני אומר זאת במונח הטוב של המילה. גם אני, כתושב ירושלים, שנמצא פה בכאר-שבע מידי שבוע, מרגיש את תחושת החזרה הביתה. זו אווירה מיוחדת למקום ולאנשים פה".

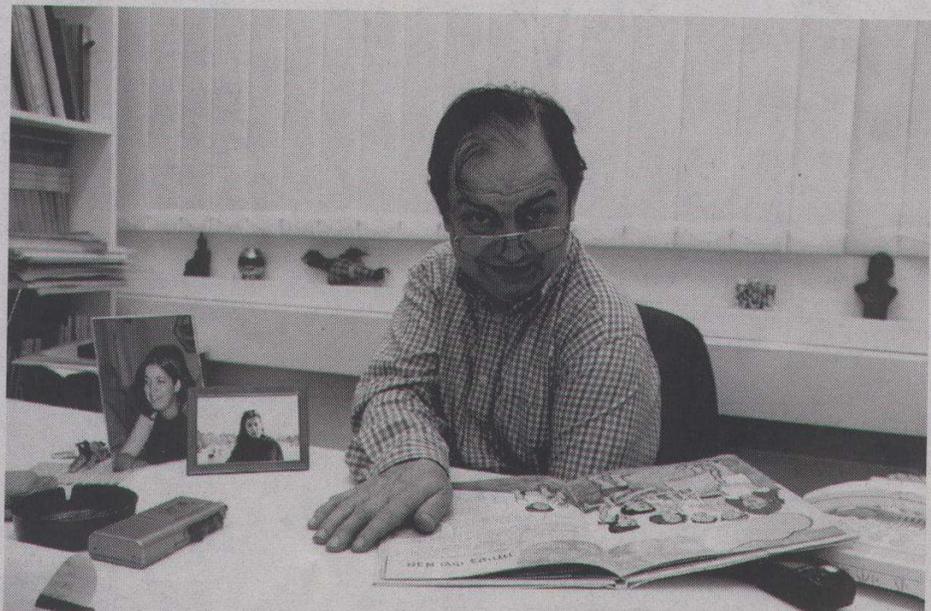
לפרופ' כספי יש חוש הומור בריא. הוא מביט על החיים בצורה מפוכחת, אבל דואג לצייד את עצמו במנות גדושות של הומור. כך גם מתנהל הראיון, המתובל בהערות ביניים מצחיקות. הוא מוטרד קמעה מהבזקי המצלמה ממולו, וכשנטלי הצלמת מבקשת ממנו להתעלם ממנה, הוא משיב באבירות מחוייכת שזו תהייה משימה ממש קשה. בשנים האחרונות הגיע פרופ' כספי לשלב שבו הוא מרגיש מחוייב לעזור גם לאחרים. "לבד מן הצורך לעשות כיום דברים שאני אוהב לעשות, כדוגמת ספרי האחרון, קיים בי צורך נוסף לתרום לחברה. אני פעיל בארגונים שעוסקים במוגבלים, וגם הקמתי את "קרן ענבל" יחד עם מועצת חברים בערב השקת הספר. זוהי קרן למען סטודנטים נכים במוסדות להשכלה גבוהה, שנועדה לסייע להם במימון לימודים גבוהים וברכישת ציוד עזר עבורם".

מה לגבי כתיבה ספרותית?

"זה קוסם לי עד מאוד. אני רואה בכתיבה חוויה מכל הבחינות. כשיש לך אפשרות ליצור דמויות, לתקן עולמות ולשנות מצבים תוך כדי סיפור, אני משווה זאת כמעט לחוויה של בריאה. היצירותיות הזו מבחינתי מעניקה תחושה עילאית. בכל אופן אני מתכנן לעסוק בכתיבת סיפורים כשאצא לפנסיה".

"למעשה הספר נכתב כבר לפני 16 שנים, כאשר אצל בתי, שהיתה בת שש, החלו להתעורר סימני שאלה לגבי השוני שלי מיתר האבות. אבות אחרים רצים, קופצים ונוהגים במכוניות, ואילו אבא שלה לא עושה את כל הדברים הללו"

לאפשר לי לשהות שם עד שתיפתח שנת הלימודים. תארי לך עד כמה המצב היה קשה אז, אם שהייה בבית חולים שיפרה את התנאים הסביבתיים שלי".

מה נדרש מאדם, שאין לו נקודות פתיחה טובות כמו לאדם רגיל, כדי להצליח כמוך? "הורים כמו שהיו לי. לא סתם מדברים הרבה על האמא היהודיה. היו פעמים רבות שהסתובבתי עם התחושה שהיא לא מרוצה ממני מספיק, כי היא תמיד העלתה את רף הדרישות. כילד יחיד, ואולי בגלל "איך שגולדתי" נשארתי ילד יחיד, הוריי השקיעו בי ותמיד תמכו ודירבנו אותי לנסות, להעז ולהצליח יותר ויותר. מלבד זאת, גם בי פיעם הרצון להוכיח את עצמי דווקא בגלל המגבלה שלי, אף על פי כן ולמרות הכל. במבט לאחור, אני חושב שהתמיכה מן הבית, כמו ההתייחסות אלי ללא הנחות מיותרות, הביאו אותי עד הלום".
 לאחר התיכון עבר פרופ' כספי לירושלים ולמד באוניברסיטה העברית, שם גם סיים את לימודי הדוקטורט בתקשורת. את רעיייתו, העוסקת בתכנות מחשבים, הכיר דרך חברה: "התאהבתי באישיות הקורנת שלה ונוצרה בינינו כימיה נהדרת. בב"ש, לדבריו, הוא סוגר מעגל: "חזרתי לכאר שבע ואני מרצה פה באוניברסיטה".

בין כל המחקרים שעשה, התפרסם מחקר גדול על העיתונות המקומית, בה שיבח במיוחד את העיתונות המקומית בכאר-שבע, שהייתה לדבריו חלוצת העיתונות המקומית בארץ, והיא היחידה שהצליחה לשמור על צביונה עד היום. "למרות שהיו נסיונות רבים וכושלים מצד העיתונות הארצית, פה בכאר-שבע הם לא הצליחו לעשות זאת, למעט בפירסום אולי אבל לא בצד המערכת".